

Tres dones s'cobareixen.

Hem parlat dels festajedors que van als
concerts, per a estar a prop l'un de l'
altre, i fix-te ^{acompanyats per la} ~~amb~~ música, terribles
nicianses. Però no us hem parlat en-
cara de les ~~llores~~ ^{dames} que hi van per a cobar-
gir-se elles soles, sense gaire i sen-
se saltar. Elles notescolten però es bur-
len dels qui escolten i festejan; elles
passen tres hores pegant-se cals adés
significatives, assegurant amb els
cognards, buscant ~~una~~ comentaris
a can d'orella, enriolades i contentes.

Sont ^{exemplars d'un paroxisme musical ben comú} manifestacions filarmòniques
causades, esceptiques, bromistes
elegants, d'un nerviosisme bellu-
gós de retolè. No porten res a lin-
ke i han d'empolencar-se del que
s'ocorre fent la curiosa
~~una~~ veí, vigilant els tràmits matri-
monials de les amigues, ^{saltar i} ~~per~~

els avenços en el pecat d'adulteri
de les casades; malparlant del pró-
xim, rient-se les gràcies llurs mutua-
ment, dedicant-se, exhaurit el reper-
tori satíric: ¡jó coi!, a cercar en el cos-
tellam de la companya un punt sen-
sible a fi de contorsionar-la i enfi-
lar de nou l'esperventable zebra-
ra.

~~El nostre exemplar~~ Eren tres les
dames. Amb certesa una tia salte-
ra i dues nevades per mereixer, ja
pussa espigardes. La tia, situada
al mig era el punt de conver-
gència de les observacions mixaj-
~~des o no~~ ganyates i mixeigs de les
jóves. Les tres tenien la mateixa
expressió fisiònomic; el nas s'ent
de ulls xics, la boca minsa... Aquell
nos, en la de la dreta, s'en revirava

de tant en tant en una enjornada gran
de llebre, mentre les fongues verds
des inquietes, com un espia-limons,
resreguen el públic amb un indig-
ne afany. La germana cre una noia
insignificant; una mena de reprodu-
ció embrionària ^{de l'altra}. A la feia dels cap-
grossos que abans d'ésser perfectes
granotetes ^{encara} el hi apuntava la cara,
la nevada xica li apuntava al nas
entre el rostre grassonet, un
nas de fusta prometatador. Quan
a la tia, amb els seus gremients
negres de manifestera, amb el seu
pentinat llis, amb una tannara
com una castanyera, tenia el tipus
d'una Margarita de proximitat.
Rostre de fusta amb una
zona envermellida en el pòmulo,
front llis, celles ingracioses. El

nas de família abrillantats de tant fi-
cur-se per les esclatxes. Els ulls eren
oberts amb un punxo: tapats amb
laire negre, un laire brunyit i fos-
furescent. I devien tenir fascetes
com els de les papallones.

En començar el concertista co-
mençà el catifa. La verdoritat a ce-
rada, Guizungia, les ulls de la
Germana gran, setegui el missi
de cap a peu. Un ~~mot~~ mot a l'ore-
lla de la tia: i l'arguena de la tia pal-
pita tretejada per una hilaritat
ferença. Hagué d'assebentar a la
nevada xica, de l'audir ^{la gran} de
~~Germana~~: s'en violaren les tres
larges estones: necessades.
Vamb pauses: necessades.

¡ Quins matins de greches
pot trobar en un programa

musical, exactitud de que preguntem
 provenir del ~~concertista~~ ^{concertista}? Hauria vol-
 gut tenir per ~~un~~ moment la ma-
 talent de subtil de les tres faccions
 per tal d'entrevinar aquest proble-
 ma. Cada deo altres compassos,
 previa, la ungerança de llabre,
 la dels ulls verds, consultant a l'impro-
 dignava un mot a la Tia ~~que era~~
~~veia mig~~, feia un comentari a la tã
 el hany, entorn a l'altra: tornaven
 a sanglutar les tres, fins a esbarrigar-
 se. Després el programa, en llurs
 mans, prenia distintes formes i servia per
 a distintes coses. Era doblegat per
 mig, per les puntes, a l'escriure en to-
 tes direccions; era pres i deixat, es-
 grimit com un colbell contra la
 pitrera d'una d'elles, o sostin-
 gut a peg de llavis a tota

de claineb o ^{passajet} ~~del~~ com un ciri: i passe
jet salemnialment de dreta a esquerra,
cosa que també les divertia. !

A intervals els binacles de la
tia persegaven qualsevol d'un indret
a l'altre de la sala. En treballar-ho ting
tava els flams de les nevades, apuntau
va el mentó agut com l'extrem d'
un panallet, de vers un punt de l'hor
munt, feia brillar el llum ^{de les ulls} i re
primia amb mena d'ostent, el
qual desvetllava, altra volta, el cor
cert de rialles subreptícies. Amb qui
nes mirades d'amor i gratitud li
pregunen les dues nevades alguna
manera! Realment era més
jove que elles, a desgrat dels
seus anys: de la seva saltaria.

La memora que el concert ^{aportava}
carra, les tres dones s'evorgien
amb més delit, el mateix que els

homes que no han viscut de fóres i es donen a la disbauxa per tal d'aprofitar el temps que els resta de vida.

Mai, en tot el concert, la bella música pugné acompanyar de aquella llengua ^{d'aquella} inconscien-
cia femenil. Alguns acords violents del piano diria's que ~~de~~ s'imposaren per a molta, tal com un tro del cel s'imposa a una ^{sarullosa} mirada de cupcigrans.

Però desseguida la de la garga-
ta leprosa té un accedir vin-
xat, i responien a l'unisson les contraccions espasmòdiques dels dos diaframes consanguinis.

Finalment s'entretingueren en ~~un~~ inventaris tots els esots, ves-
tits: pentinats de dames i d'home; i tots els bescolls, calves, quistes i abdomens de cavaller: totes les

parelles en estat deliquercent, mustant
se'n. I acabaren amb riuís de passi-
golleg sífis entre elles.

Hei vos dongui il·lustres, ~~per~~
~~in~~ ~~vadores~~ portarvadores, un
galant ben llefiscó per an-
das enna; un galant que acompanyi
per ell sol el vostre històric me-
ritter, i un amargui, despietat
de vostra vida familiar i so-
cial.

ti